

[Hørluf Rasmussen.]

at skaffe oplysninger i sagen. Jeg finder stadig væk ikke denne løsning rigtig. I en sådan sag vil der meget hurtigt komme så stort et materiale frem, at det kan blive en aldeles håbløs opgave, selv for den dygtigste auditor, at finde orden i det, og så hjælper det ikke noget, at man indkalder kriminalfolk fra rejseholdet. Disse kriminalfolk arbejder kun for auditøren, de har ansvar over for auditøren, og de handler efter de afstukne rammer, som auditøren angiver.

Dertil kommer, at det jo ikke er særlig betryggende, at en forsvarsminister, der har kendt sagerne i mange måneder og ikke har følt sig foranlediget til at gribe ind, nu skal presses til at foretage en auditorundersøgelse, og man kan vel ikke sige, at lysten har drevet værket. Jeg er heller ikke særlig overbevist om, at man synes, det er betryggende, når det oplyses, at man har forsøgt at overtale generalmajor Aage Højland Christensen til at udsende en erklæring om, at det hele var grebet ud af luften.

I den forløbne tid er beskyldningerne yderligere blevet underbygget og har fået ledende modstandsfolk til at tage bladet fra munden, og der har været en hel del bemærkelsesværdige pressekommentarer. Jeg vil gerne bede om tilladelse til at citere en enkelt. Jyllands-Posten giver i en leder den 11. december 1960 udtryk for, at man føler forbløffelse:

„Forbløffelse er nok et mildt ord for det, som offentligheden måtte føle, da det hørtes eller læstes, at justitsministeren i folketinget udtalte, at planer om at myrde en mand efter ministerens skøn ikke var af forbryderisk karakter. Ethvert tænkende menneske måtte vægre sig ved at tro, at landets justitsminister havde udtalt sig, som det fremgik af referaterne.“

Resten af lederen er interessant, men jeg skal ikke dvæle længe ved det krav, som bladet stiller om, at den højtærede justitsminister skal gå af af den grund. Jeg deler ikke denne opfattelse i denne sag. Ja, nu kan justitsministeren måske tro, at jeg gerne vil have ham til at gå af på anden måde, men det er heller ikke tilfældet.

Ingen kan vel være tjent med, at der fortsat skal bæres ved til et bål, som måske slet ikke kunne holde sig glødende,

hvis myndighederne på en aktiv og fyldestgørende måde på et meget tidligt tidspunkt havde grebet ind og fået klarlagt sagerne. Så fristes man til at spørge sig selv: er der da noget, man ønsker at skjule? Jeg tror slet ikke, at man vil skjule noget, men der er ikke noget at sige til, at folk tror det, når de ser, med hvilken langsommelighed hele apparatet arbejder. Jeg vil gerne her kort skitsere de sager, jeg mener vi bør have en redegørelse for.

Den 23. november 1944 dræbtes den aktive modstandsmand løjtnant Knud Skou. Der er tidligere blevet foretaget en undersøgelse, der mandede ud i, at drabet var en fejltagelse uden forbryderisk hensigt. Det er nu blevet klarlagt, at Knud Skous kammerater fra modstandsbevægelsen, 10 dage før han blev myrdet, udarbejdede en redegørelse om hans forhold, som på et vist tidspunkt havde været udsat for kritik. Denne redegørelse var udarbejdet til militærets efterretningstjeneste, og 3 dage før drabet fandt sted, kom der besked tilbage om, at løjtnant Knud Skou var rensat for mistanke. Så spørger jeg: hvorfor meddelte man ikke ved denne lejlighed, at ordren til likvidering af Skou var givet, således at han havde kunnet tage sine forholdsregler, indtil kontraordren var blevet modtaget af de modstandsfolk, der havde fået til opgave at likvidere Skou? Hvilke efterforskninger er der foretaget for at skabe klarhed over, om der lå forbryderiske motiver bag ved disse undladelser, og hvad har man gjort for at skaffe klarhed over, hvem der gav ordren? Det er den fuldbyrdede likvidering af løjtnant Knud Skou, der gør en omhyggelig undersøgelse også af den nu tætte sværm af rygter om andre likvideringsplaner brændende nødvendig. De danner som de foreligger i dag, alt for tydeligt et mønster.

Generalmajor Aage Højland Christensen har udtalt, at han skulle likvideres under besættelsen. I dagspressen er der fremsat forskellige beskyldninger. Hvad har man gjort for at få klarhed, hvilke personer er afhørt, og har det været muligt at finde frem til motivet for, at nuværende generalmajor Højland Christensen skulle myrdes?

Den jyske nedkastningschef Toldstrup har meddelt, at han skulle likvideres under besættelsen, fordi han var kommet i et modsætningsforhold til den militære ledelse